

Баєчка про цуцика і його пані

Олена Пчілка

Був собі гарненький цуцик —
Чорний ніс, а білі п'яти:
Ціла пазушка біленька
І панчішки білі знати;
На чолі мав проділь білий —
Отакий то був джигунчик.
З нього й сторож був добрячий —
Цілий день дзвенів дзявкунчик!

Господиня двору, пані,
За все те його любила,
Всім сусідам на всі боки
Свого цуцика хвалила:
— Ох, і песик же у мене!
Подивіться, що за врода:
Хутро чорне, п'яти білі,
Прехорошая порода!
А розумний, а слухняний!
Подає уже й хустинку,
Як чужий хто в двір увійде,
Він почує в ту ж хвилинку!

Так-то пані вихваляла...
Але потім незабаром
Наказала так служниці
Перед ранішнім базаром:
— Слухай! Ти Бобка сьогодні
Забери з двора з собою.
Став він голосно так гавкати,
Що нема за ним спокою!
Та й негарний став — перістий:
Білі п'яти не до речі,
Особливо проділь довгий
І такі широкі плечі!
Цур йому! Віддай комусь там,
Коли він отак змінився.—
Тут, почувши тую мову,

Песик дуже розгнівився:
— Вибачайте, можна пані! —
Він гукнув.— Я не змінився,
А, мабуть, вам надокучив,
То й негарний вже зробився!

Це ж вам цуцикова байка.
Може, й правда в ній знайдеться;
Може, так воно між людьми
Часто-густенько ведеться,
Що буває хтось "чудовий",
"Премиленький"! Але згодом
Наче іншим він здається —
Не таким уже "клейнодом"!..
Хто тут винний з двох буває —
Дуже трудно розібрати;
Та, судивши, не завадить
Байку Песика згадати!..